

“ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΥΣ”

Κεφάλαιο 1

Αποξένωση και Αναμνήσεις

Ο Κώστας καθόταν στην κουζίνα του σπιτιού του, χαζεύοντας έξω από το παράθυρο που έβλεπε στον κήπο. Ήταν μια ήρεμη, φωτεινή μέρα του φθινοπώρου, και τα φύλλα των δέντρων έπαιζαν με τον άνεμο, ρίχνοντας αργά τις σκιές τους στο έδαφος.

Το σπίτι, ένα όμορφο παλιό διώροφο με κεραμοσκεπή, ήταν γεμάτο από ζεστασιά και οικογενειακή αγάπη. Οι τοίχοι ήταν διακοσμημένοι με φωτογραφίες από τις διακοπές και τις εκδηλώσεις που είχαν παρακολουθήσει με την Εύα.

Παρ’ όλα αυτά, υπήρχαν και φωτογραφίες από πιο παλιές στιγμές, από την προηγούμενη ζωή του Κώστα με τις κόρες του, τη Μαρία και την Ελένη.

Η κουζίνα, με τις ξύλινες λεπτομέρειες και το μικρό τραπέζι στο κέντρο, ήταν το αγαπημένο τους μέρος για τις πρωινές συζητήσεις. Η Εύα μπήκε στο δωμάτιο, φορώντας ένα μακρύ, μπλε φόρεμα .

Το βλέμμα της έπεσε αμέσως στον Κώστα, που έμοιαζε χαμένος στις σκέψεις του, και το χαμόγελό της άρχισε να σβήνει.

****Εύα****: «Καλημέρα, αγάπη μου. Σκέφτεσαι πάλι τα κορίτσια , έτσι δεν είναι;»

Ο Κώστας στράφηκε προς το μέρος της. Το πρόσωπό του, αν και μερικώς σκιασμένο από τη σιωπή του πρωινού, έδειχνε τα σημάδια του χρόνου και της ανησυχίας. Οι βαθιές ρυτίδες στο μέτωπό του και η αδυναμία στα μάτια του πρόδιδαν τη χρόνια αγωνία του.

****Κώστας****: «Ναι, Εύα. Δεν μπορώ να τις βγάλω από το μυαλό μου. Είναι σαν να έχουν περάσει αιώνες από τότε που τις είδα τελευταία φορά.»

Η Εύα πλησίασε και κάθισε δίπλα του, πιάνοντας απαλά το χέρι του. Η επαφή της ήταν ζεστή και σταθερή, προσπαθώντας να του προσφέρει παρηγοριά.

****Εύα****: «Ξέρω πόσο πολύ σου λείπουν. Και μένα μου λείπουν. Θυμάσαι εκείνη την Κυριακή στο Ναύπλιο ; Η Μαρία με τη κιθάρα της και η Ελένη με τον χορό της...»

Ο Κώστας χαμογέλασε αχνά. Οι αναμνήσεις εκείνης της ημέρας επέστρεψαν, γεμάτες με γέλια, τραγούδια και την αίσθηση της γαλήνης και της ζεστασιάς.

Ωστόσο, η θλίψη στο πρόσωπό του ήταν εμφανής, καθώς το βάρος της αποξένωσης τον καταπίεζε.

****Κώστας****: «Δεν καταλαβαίνω πώς φτάσαμε ως εδώ. Τις έχασα από την αγκαλιά μου και δεν ξέρω πώς να τις ξανακερδίσω.»

Η Εύα τον κοίταξε με κατανόηση. Είχε δει πόσο βαθιά είχε πληγώσει αυτή η κατάσταση τον άντρα της, και ήξερε ότι η δική της υποστήριξη ήταν το μόνο που μπορούσε να προσφέρει για να απαλύνει τον πόνο του.

****Εύα****: «Ίσως να είναι ακόμα νωρίς για να το καταλάβουν. Μην εγκαταλείπεις την ελπίδα. Πρέπει να συνεχίσεις να προσπαθείς.»

Κεφάλαιο 2

Μαρία και Ελένη

Η Μαρία είναι στο γραφείο της, στον 20ο όροφο ενός μεγάλου ουρανοξύστη.

Φορώντας ένα κομψό, μπλε κοστούμι, κοιτάζει αφηρημένα τον ορίζοντα της πόλης. Το γραφείο της είναι άψογα οργανωμένο, με στοίβες από φακέλους και έγγραφα, δείγμα της ακρίβειας και της αφοσίωσής της στη δουλειά της.

Στο ράφι πίσω της υπάρχει ένα παλιό οικογενειακό άλμπουμ. Η Μαρία το τραβάει προς το μέρος της και το ανοίγει, κοιτάζοντας τις φωτογραφίες από την παιδική της ηλικία.

Εικόνες από οικογενειακά τραπέζια, εκδρομές και γιορτές περνούν μπροστά στα μάτια της. Εκείνη και η Ελένη χαμογελαστές, με τα πρόσωπά τους φωτεινά από την αθωότητα και την αγάπη.

Κλείνει το άλμπουμ απότομα, νιώθοντας έναν κόμπο στο στομάχι της, και το αφήνει πάλι στο ράφι, επιστρέφοντας στη δουλειά της με την ένταση και την αυστηρότητα που απαιτεί η θέση της.

Στο μεταξύ, η Ελένη περπατάει στο πάρκο, προσπαθώντας να καθαρίσει το μυαλό της. Φοράει ένα απλό, φθαρμένο τζιν και ένα πουλόβερ, με τα μαλλιά της δεμένα σε έναν χαλαρό κότσο.

Το πάρκο είναι γεμάτο από χρώματα του φθινοπώρου, και η μυρωδιά των φύλλων στον αέρα την γεμίζει νοσταλγία. Σταματάει μπροστά σε ένα παγκάκι, το οποίο μοιάζει με το παγκάκι όπου συνήθιζε να κάθεται με τον πατέρα της όταν ήταν μικρή.

Η ανάμνηση του πατέρα της να την παίρνει αγκαλιά και να της λέει ιστορίες την κατακλύζει, και τα μάτια της γεμίζουν δάκρυα.

****Ελένη**** (μονολογώντας): «Γιατί έπρεπε να γίνουν όλα έτσι;»

Κάθε βήμα της φαίνεται πιο βαρύ καθώς συνεχίζει την περιπλάνησή της, προσπαθώντας να διώξει τις σκέψεις της. Η ζωή της είχε αλλάξει δραματικά μετά την αποξένωση, και το βάρος των ανείπωτων λόγων και των ανεκπλήρωτων προσδοκιών την καταπλάκωνε.

Κεφάλαιο 3

Απογευματινή συζήτηση

Το βράδυ, ο Κώστας και η Εύα κάθονται στον καναπέ, κρατώντας τα χέρια τους, καθώς συζητούν για την ημέρα τους.

Η τηλεόραση παίζει χαμηλά στο φόντο, αλλά κανείς τους δεν δίνει προσοχή. Ο Κώστας έχει στα χέρια του ένα παλιό γράμμα από την Ελένη, το οποίο είχε λάβει πριν από χρόνια, όταν οι σχέσεις τους ήταν ακόμα καλές.

Το γράμμα είναι γεμάτο με λέξεις αγάπης και ευγνωμοσύνης. Η Ελένη του είχε γράψει για το πώς τον αγαπούσε και τον εκτιμούσε, και πώς ανυπομονούσε για τις στιγμές που θα περνούσαν μαζί.

Ο Κώστας διαβάσει και ξαναδιαβάσει τις γραμμές, νιώθοντας την καρδιά του να σφίγγεται από τη θλίψη.

****Κώστας****: «Ίσως πρέπει να κάνω μια ακόμα προσπάθεια. Να τους γράψω ένα γράμμα ή να τους στείλω ένα μήνυμα.»

Η Εύα τον κοιτάζει με ζεστασιά και αποφασιστικότητα. Το πρόσωπό της φωτίζεται από την αγάπη και τη στήριξή της.

****Εύα****: «Ξέρεις ότι είμαι μαζί σου, ό,τι κι αν αποφασίσεις. Ίσως αυτή τη φορά να είναι διαφορετικά.»

****Κώστας****: «Ελπίζω. Πρέπει να πιστέψω ότι υπάρχει ακόμα ελπίδα.»

Η Εύα τον αγκαλιάζει, προσπαθώντας να του μεταδώσει λίγη από τη δύναμή της. Ο Κώστας κλείνει τα μάτια του και αφήνεται στη ζεστασιά της αγκαλιάς της, νιώθοντας ένα μικρό φως ελπίδας να αναβλύζει μέσα του.

Κεφάλαιο 4

Η επίσκεψη της Γεωργίας

Το επόμενο πρωί, η πόρτα χτυπάει απαλά και η Εύα σηκώνεται να ανοίξει.

Στην είσοδο στέκεται η Γεωργία, η μικρότερη αδελφή του Κώστα, κρατώντας ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο με φρούτα και σπιτικά γλυκά. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της είναι πιασμένα σε μια χαλαρή αλογοουρά, και τα μεγάλα καστανά μάτια της λάμπουν από ενθουσιασμό.

****Γεωργία****: «Καλημέρα! Σκέφτηκα να περάσω να σας δω και να φέρω λίγη γλύκα για να σας φτιάξω τη μέρα.»

Η Εύα χαμογελάει και την καλωσορίζει με μια ζεστή αγκαλιά.

****Εύα****: «Γεωργία, τι ευχάριστη έκπληξη! Έλα, μπες μέσα. Ο Κώστας θα χαρεί πολύ να σε δει.»

Η Γεωργία ακολουθεί την Εύα στην κουζίνα, όπου ο Κώστας κάθεται, βυθισμένος στις σκέψεις του. Μόλις βλέπει την αδελφή του, το πρόσωπό του φωτίζεται με ένα σπάνιο χαμόγελο.

****Κώστας****: «Γεωργία! Τι ωραία να σε βλέπω!»

Η Γεωργία αφήνει το καλάθι στο τραπέζι και τρέχει να αγκαλιάσει τον αδελφό της. Η ζεστασιά και η στοργή που εκπέμπει γεμίζουν το δωμάτιο, φέρνοντας μια αίσθηση οικογενειακής ενότητας.

****Γεωργία****: «Πώς είσαι, Κώστα; Έφερα μερικά από τα αγαπημένα σου γλυκά. Μια μικρή απόλαυση για να γλυκάνω τη μέρα σου.»

Ο Κώστας γελάει και της σφίγγει το χέρι.

****Κώστας****: «Είσαι η καλύτερη, Γεωργία. Πάντα ξέρεις πώς να φέρνεις το φως ακόμα και στις πιο σκοτεινές στιγμές.»

Η Γεωργία κάθεται δίπλα του και κοιτάζει τα μάτια του με σοβαρότητα. Έχει περάσει πολλά με τον αδελφό της και ξέρει πόσο βαθιά τον πληγώνει η απόσταση από τις κόρες του.

****Γεωργία****: «Κώστα, μίλησα με τη Μαρία χθες. Μου είπε ότι έχει πολλές δυσκολίες στη δουλειά τελευταία. Ίσως είναι η κατάλληλη στιγμή να της στείλεις ένα μήνυμα, να της δείξεις ότι νοιάζεσαι.»

Ο Κώστας αναστενάζει βαθιά. Ξέρει ότι η Γεωργία έχει δίκιο, αλλά φοβάται την απόρριψη.

****Κώστας****: «Το ξέρω, αλλά φοβάμαι ότι δεν θα θέλει να ακούσει από μένα. Έχω κάνει πολλά λάθη στο παρελθόν.»

Η Γεωργία τον πιάνει από το χέρι και το σφίγγει απαλά.

****Γεωργία****: «Όλοι κάνουμε λάθη, Κώστα. Το σημαντικό είναι να δείξεις ότι θέλεις να διορθώσεις τα πράγματα. Οι κόρες σου σε αγαπούν, ακόμα και αν δεν το δείχνουν πάντα. Μπορείς να τους μιλήσεις, να προσπαθήσεις ξανά.»

Η Εύα, που ακούει την κουβέντα από την κουζίνα, έρχεται και κάθεται δίπλα τους, προσφέροντας τη δική της υποστήριξη.

****Εύα****: «Η Γεωργία έχει δίκιο. Μην τα παρατάς. Η οικογένεια είναι το πιο σημαντικό πράγμα, και αξίζει κάθε προσπάθεια για να επαναφέρεις την αρμονία.»

Ο Κώστας τους κοιτάζει και τις δύο, νιώθοντας την αγάπη και τη στήριξη τους να τον ενδυναμώνουν. Ξέρει ότι πρέπει να κάνει το βήμα.

****Κώστας****: «Εντάξει, θα προσπαθήσω. Θα γράψω στη Μαρία και στην Ελένη. Ελπίζω να μπορέσουν να καταλάβουν και να δεχτούν την προσπάθειά μου.»

Η Γεωργία χαμογελάει πλατιά, γεμάτη από ελπίδα για την οικογένεια της.

****Γεωργία****: «Αυτό είναι το πνεύμα, Κώστα. Θα δεις, όλα θα πάνε καλά. Πάντα είμαι εδώ για σένα, όπως ήσουν κι εσύ για μένα όταν ήμουν μικρή.»

Η συζήτηση συνεχίζεται με αναμνήσεις από την παιδική τους ηλικία, γεμάτες με γέλια και αγάπη. Η Γεωργία τους θυμίζει τις στιγμές που περνούσαν μαζί στο πατρικό τους σπίτι, τις εκδρομές στην εξοχή και τα παιχνίδια στον κήπο.

Οι αναμνήσεις τους γεμίζουν με θέρμη και παρηγοριά, φέρνοντας την αίσθηση ότι, παρά τις δυσκολίες, η αγάπη και η ενότητα είναι πάντα εφικτές.

Με την απόφαση του Κώστα να προσπαθήσει ξανά να έρθει σε επαφή με τις κόρες του, η ατμόσφαιρα στο σπίτι αλλάζει. Η ελπίδα αρχίζει να επιστρέφει, και η σχέση του Κώστα με την Εύα και τη Γεωργία γίνεται ακόμα πιο δυνατή.

Το απόγευμα, ο Κώστας κάθεται στο γραφείο του και ανοίγει το παλιό κουτί με τα γράμματα και τις φωτογραφίες. Κρατάει ένα στυλό στο χέρι και ένα λευκό φύλλο χαρτί μπροστά του.

Η καρδιά του χτυπάει δυνατά καθώς σκέφτεται τα λόγια που θα γράψει στη Μαρία και την Ελένη. Θέλει να εκφράσει την αγάπη του και τη λύπη του για όσα έχουν συμβεί, αλλά και την επιθυμία του να αποκαταστήσει τη σχέση τους.

****Κώστας**** (γράφοντας): «Αγαπημένες μου Μαρία και Ελένη, ελπίζω αυτό το γράμμα να σας βρίσκει καλά. Μου λείπετε πολύ και δεν περνάει μέρα που να μη σκέφτομαι πόσο σας αγαπώ και πόσο θέλω να σας ξαναδώ...»

Η γραφή του είναι αργή και γεμάτη από συναισθήματα. Κάθε λέξη είναι προσεκτικά επιλεγμένη, προσπαθώντας να γεφυρώσει το χάσμα που έχει δημιουργηθεί.

Μετά από αρκετή ώρα, τελειώνει το γράμμα και το διαβάζει ξανά και ξανά. Τελικά, το διπλώνει προσεκτικά και το τοποθετεί σε έναν φάκελο, τον οποίο κλείνει με ένα φιλί. Αισθάνεται ότι έχει κάνει ένα σημαντικό βήμα, και η ελπίδα αναζωπυρώνεται μέσα του.

****Κώστας****: «Αυτό είναι το πρώτο βήμα. Τώρα μένει να περιμένουμε.»

Η Γεωργία, που στέκεται στην πόρτα του γραφείου, τον κοιτάζει με περηφάνεια.

****Γεωργία****: «Είμαι πολύ περήφανη για σένα, Κώστα. Είμαι σίγουρη ότι οι κόρες σου θα εκτιμήσουν την προσπάθειά σου.»

Ο Κώστας χαμογελάει και της κάνει νόημα να τον πλησιάσει. Την αγκαλιάζει σφιχτά, νιώθοντας ευγνώμων για τη στήριξή της.

****Κώστας****: «Ευχαριστώ, Γεωργία. Δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς εσένα και την Εύα.»

Η Γεωργία τον χαϊδεύει απαλά στην πλάτη, προσφέροντάς του την απαραίτητη παρηγοριά και ενθάρρυνση.

****Γεωργία****: «Θα είμαστε πάντα εδώ για σένα. Μαζί θα περάσουμε κάθε δυσκολία.»

Κεφάλαιο 5

Το αναπάντητο γράμμα

Οι μέρες περνούν αργά και βασανιστικά για τον Κώστα.

Κάθε πρωί, η ίδια ρουτίνα: καφές στο τραπέζι της κουζίνας, η εφημερίδα ανοικτή μπροστά του, και το βλέμμα του να πλανάται στο κινητό του, περιμένοντας ένα σημάδι επικοινωνίας από τις κόρες του.

Ο ήλιος φωτίζει το δωμάτιο, αλλά η καρδιά του είναι γεμάτη από σύννεφα.

Στο άλλο μέρος του πλανήτη, η Μαρία και η Ελένη λαμβάνουν το γράμμα του πατέρα τους. Το κουτί των επιστολών της Μαρίας χτυπάει δυνατά καθώς το βγάζει από μέσα. Το βλέμμα της γεμίζει αμφιβολία και απογοήτευση.

****Μαρία**:** «Τι να θέλει πάλι;»

Η Ελένη, που στέκεται δίπλα της, κάνει μια γκριμάτσα αποστροφής. Είναι φανερό ότι δεν θέλει να ασχοληθεί με το γράμμα.

****Ελένη**:** «Ας το αγνοήσουμε, Μαρία. Δεν υπάρχει λόγος να ξαναζήσουμε τον πόνο.»

****Μαρία**:** «Ίσως έχει κάτι σημαντικό να πει. Δεν μπορούμε να το ξέρουμε αν δεν το διαβάσουμε.»

****Ελένη**:** «Για μένα, το μόνο που θα καταφέρει είναι να ξανανοιξει πληγές που προσπαθώ τόσο καιρό να κλείσω.»

Η Μαρία ανοίγει τον φάκελο με τρεμάμενα χέρια και αρχίζει να διαβάσει το γράμμα σιωπηλά. Τα μάτια της γεμίζουν δάκρυα καθώς προχωράει στις γραμμές γεμάτες ενοχές και αγάπη του πατέρα τους. Κλείνει το γράμμα και το αφήνει στην άκρη, ανίκανη να συνεχίσει.

****Μαρία**:** «Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Δεν είμαι έτοιμη.»

Η Ελένη κουνάει το κεφάλι της κατανοητικά, αλλά χωρίς να αλλάξει τη γνώμη της.

****Ελένη**:** «Καλύτερα να το αφήσουμε. Δεν είναι έτοιμος και αυτός να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα.»

Το γράμμα μένει κλειστό στο συρτάρι του γραφείου της Μαρίας, ένα σιωπηλό σύμβολο των ανεκπλήρωτων ελπίδων του Κώστα.

Κεφάλαιο 6

Απογοήτευση

Ο Κώστας, αν και απελπισμένος, προσπαθεί να συνεχίσει τη ζωή του. Οι μέρες του είναι γεμάτες με απλές, καθημερινές δραστηριότητες, αλλά κάθε στιγμή τον υπενθυμίζει την απουσία των παιδιών του.

Το πρωί, κατεβαίνει στον κήπο και φροντίζει τα λουλούδια του.

Ο ήλιος φωτίζει τα πολύχρωμα άνθη, και το κελάηδισμα των πουλιών γεμίζει τον αέρα. Η κηπουρική ήταν πάντα η διέξοδός του, ένας τρόπος να ξεφεύγει από τις ανησυχίες του. Σκύβει πάνω από τις τριανταφυλλιές και τακτοποιεί τα πέταλα, ανακαλώντας στη μνήμη του τις στιγμές που οι κόρες του έπαιζαν στον κήπο, γελώντας και τρέχοντας γύρω από τα δέντρα.

«Πώς πέρασαν τόσα χρόνια τόσο γρήγορα;»

Η φωνή του είναι γεμάτη νοσταλγία. Σηκώνει το βλέμμα του προς το σπίτι, όπου η Εύα τον παρακολουθεί από το παράθυρο της κουζίνας.

****Εύα****: «Θα ήθελες έναν καφέ;»

****Κώστας****: «Ναι, αγαπημένη μου. Θα ήταν υπέροχο.»

Καθώς επιστρέφει στο σπίτι, η Εύα του φέρνει ένα φλιτζάνι καφέ και κάθονται μαζί στο τραπέζι της κουζίνας. Το φως του πρωινού λούζει το δωμάτιο, και η ζεστασιά της αγάπης της τον βοηθάει να ξεχνάει, έστω και για λίγο, την απογοήτευσή του.

****Εύα****: «Ξέρω ότι είναι δύσκολο, αλλά δεν μπορείς να σταματήσεις να ελπίζεις. Πρέπει να βρεις έναν τρόπο να προχωρήσεις, ακόμη κι αν αυτό σημαίνει ότι θα χρειαστείς χρόνο.»

Ο Κώστας την κοιτάζει και προσπαθεί να χαμογελάσει.

****Κώστας****: «Η αγάπη σου είναι το μόνο που με κρατάει. Σε ευχαριστώ, Εύα.»

Η μέρα συνεχίζεται με τον Κώστα να προσπαθεί να βρει νόημα στις μικρές, καθημερινές στιγμές. Στα απογεύματα, περπατάει στο πάρκο της γειτονιάς, κοιτάζοντας τα παιδιά να παίζουν και να γελάνε.

Κάθε γέλιο του θυμίζει τις κόρες του, και οι αναμνήσεις πλημμυρίζουν την καρδιά του.

Κεφάλαιο 7

Καθημερινότητα

Οι μέρες περνούν, και η ρουτίνα της ζωής συνεχίζεται. Ο Κώστας πηγαίνει καθημερινά στο μικρό παντοπωλείο της γειτονιάς για τα ψώνια του. Γνωρίζει τον ιδιοκτήτη, τον Θανάση, χρόνια και συχνά ανταλλάσσουν μερικές κουβέντες για την οικογένεια και τη ζωή.

****Θανάσης****: «Πώς είσαι σήμερα, Κώστα;»

****Κώστας****: «Καλά, Θανάση. Τα ίδια. Προσπαθώ να βρίσκω χαρά στις μικρές στιγμές.»

Ο Θανάσης κουνάει το κεφάλι του με κατανόηση, γνωρίζοντας τον πόνο του φίλου του.

****Θανάσης****: «Όλα θα πάνε καλά. Η ζωή έχει έναν τρόπο να διορθώνει τα πράγματα.»

Ο Κώστας του χαμογελάει αχνά και αγοράζει μερικά φρούτα και λαχανικά πριν επιστρέψει στο σπίτι.

Το βράδυ, η Εύα και ο Κώστας απολαμβάνουν ένα ήσυχο δείπνο. Το τραπέζι είναι στρωμένο με προσοχή, και το φως των κεριών δημιουργεί μια ζεστή ατμόσφαιρα.

Οι συζητήσεις τους περιστρέφονται γύρω από καθημερινά θέματα, αλλά η σκιά της απουσίας των κορών τους παραμένει πάντα παρούσα.

****Εύα****: «Σκέφτηκα να καλέσουμε τη Γεωργία για δείπνο το Σαββατοκύριακο. Θα ήταν ωραία να έχουμε λίγη παρέα.»

Ο Κώστας συμφωνεί, αναγνωρίζοντας την ανάγκη για ανθρώπινη επαφή και στήριξη.

****Κώστας****: «Ναι, θα ήταν υπέροχο. Η Γεωργία πάντα φέρνει μια θετική ενέργεια.»

Το Σαββατοκύριακο, η Γεωργία έρχεται για δείπνο. Φέρνει μαζί της μια ζωντάνια που λείπει από το σπίτι του Κώστα και της Εύας.

Η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από τα νέα της ημέρας και τις αναμνήσεις της οικογένειας. Η Γεωργία προσπαθεί να κρατήσει το κλίμα ελαφρύ, αλλά η αγωνία του Κώστα για τις κόρες του δεν κρύβεται.

****Γεωργία**:** «Κώστα, πρέπει να συνεχίσεις να ελπίζεις. Οι κόρες σου σε αγαπούν, αλλά χρειάζονται χρόνο για να θεραπευτούν οι πληγές τους.»

****Κώστας**:** «Το ξέρω, Γεωργία. Αλλά κάθε μέρα που περνάει χωρίς αυτές με κάνει να νιώθω ότι χάνω ένα κομμάτι από τον εαυτό μου.»

Η Γεωργία του πιάνει το χέρι, προσπαθώντας να του δώσει κουράγιο.

****Γεωργία**:** «Κώστα, είναι φυσικό να νιώθεις έτσι. Η αγάπη σου για τις κόρες σου είναι η μεγαλύτερη δύναμη που έχεις. Θα τα καταφέρεις, αλλά πρέπει να είσαι δυνατός.»

Ο Κώστας κοιτάει τη Γεωργία με ευγνωμοσύνη και αποφασιστικότητα στα μάτια του.

****Κώστας**:** «Ευχαριστώ, Γεωργία. Χρειαζόμαστε αυτές τις στιγμές για να θυμόμαστε ότι δεν είμαστε μόνοι.»

Η βραδιά περνάει με γέλια και αγκαλιές, και ο Κώστας αισθάνεται λίγο πιο ελαφρύς όταν η Γεωργία φεύγει το βράδυ. Η Εύα του χαμογελάει στην πόρτα του υπνοδωματίου τους.

****Εύα**:** «Τα καταφέρνεις πολύ καλά, αγάπη μου. Θα έρθει η ώρα που τα κορίτσια θα είναι έτοιμα να επανασυνδεθούν. Πρέπει απλώς να είμαστε εδώ για εκείνες, όπως και για εσένα.»

****Κώστας**:** «Έχεις δίκιο, Εύα. Πρέπει να είμαστε δυνατοί για να τα καταφέρουμε όλοι μαζί.»

Οι δύο τους αγκαλιάζονται και μπαίνουν στο υπνοδωμάτιο. Ο Κώστας, παρά τις δυσκολίες, νιώθει μια αίσθηση ελπίδας να φωτίζει τον δρόμο του. Η ζωή συνεχίζεται, και αν και η αβεβαιότητα για το μέλλον παραμένει, η αγάπη της οικογένειάς του είναι το φως που τον καθοδηγεί.

Κεφάλαιο 8

Το τηλεφώνημα

Ήταν μια ηλιόλουστη Κυριακή το απόγευμα, όταν το τηλέφωνο του Κώστα άρχισε να χτυπάει αδιάκοπα. Ένιωθε σαν να αντλούσε την τελευταία του πνοή για να το σηκώσει. Όταν τελικά απάντησε, η φωνή του προσωπικού του γιατρού Νίκου Κοσμόπουλου, ακούστηκε ανήσυχη στο άλλο άκρο της γραμμής.

****Νίκος**:** «Κώστα, καλησπέρα. Έχω καλά και άσχημα νέα. Τα αποτελέσματα των τεστ δείχνουν ότι η κατάστασή σας είναι πολύ σοβαρή. Οι ενδείξεις του Αλτσχάιμερ είναι πολύ πιο προχωρημένες απ' ό,τι νομίζαμε.»

Ο Κώστας άκουγε απλώς τις λέξεις να πέφτουν σαν βαριά βροχή πάνω του, καταπονημένος από το βάρος της πληροφορίας.

Τα λόγια αυτά έριξαν τη ζωή του στο κενό, σαν να έχασε το χώμα κάτω από τα πόδια του. Στο βάθος, η Εύα τον κοίταξε με ανησυχία, ακούγοντας τη συνομιλία. Οι λέξεις αυτές δεν ήταν απλά κακά νέα· ήταν ο τρόπος με τον οποίο άλλαξε η ζωή τους.

****Νίκος**:** «Πρέπει να κάνουμε άμεσα επιπλέον εξετάσεις και να συζητήσουμε το επόμενο βήμα για τη θεραπεία και τη φροντίδα σας. Μπορείτε να έρθετε αύριο το πρωί στο ιατρείο μου;»

Ο Κώστας έκανε μια κουρασμένη κίνηση με το κεφάλι για ένα ναι, αν και αισθάνθηκε ότι η λέξη έπνιγε στον λαιμό του, σαν να μην μπορεί να την εκφράσει επαρκώς την ανησυχία και τον φόβο που τον κατακλύζουν.

Η Εύα, αποφασισμένη να είναι η στήριξή του, τον κρατούσε σφιχτά, προσπαθώντας να τον δυναμώσει με την παρουσία της και την αγάπη της.

Κεφάλαιο 9

Η επίσκεψη

Η ημέρα της επόμενης εξέτασης για τον Κώστα έφτασε με αναταραχή και αγωνία. Το ιατρείο του Νίκου ήταν μικρό και φωτεινό, με αντίκες και έργα τέχνης να διακοσμούν τους τοίχους.

Ένα μεγάλο ξύλινο γραφείο στο κέντρο του δωματίου φιλοξενούσε στοιβάδες με φακέλους και ιατρικά εργαλεία. Τα ράφια ήταν γεμάτα βιβλία και επιστημονικά άρθρα, ενώ ένας μικρός καναπέ περιμένει δίπλα στο παράθυρο, προσφέροντας έναν χώρο ηρεμίας και σκέψης.

Ο Νίκος, ένας ψηλός και λεπτός άντρας με γυαλιά και κοντά μαύρα μαλλιά, υποδέχτηκε τον Κώστα και την Εύα με σοβαρό και φιλόξενο ύφος. Καθώς έκαναν την είσοδό τους, ο Νίκος τους προσέγγισε με ένα ευγενικό χαμόγελο.

****Νίκος**:** «Κύριε Κώστα, καλώς ήρθατε. Παρακαλώ, καθίστε.»

Οι δυο τους κάθισαν στις αναπαυτικές καρέκλες απέναντι από το γραφείο του Νίκου, ανακουφισμένοι από τη θερμή και επαγγελματική υποδοχή του γιατρού, αλλά πνιγμένοι από την αναστάτωση για την πρόσφατη διάγνωση.

Ο Νίκος πήρε τον φάκελο με τα αποτελέσματα και καθόταν μπροστά τους με σοβαρό ύφος, ετοιμάζοντας τον εαυτό του για τη δύσκολη συζήτηση που θα ακολουθούσε.

****Νίκος**:** «Κύριε Κώστα, οι εξετάσεις δείχνουν ότι οι ενδείξεις του Αλτσχάιμερ είναι πολύ προχωρημένες. Η κατάστασή σας απαιτεί άμεση παρακολούθηση και θεραπεία. Θα ήθελα να συζητήσουμε τις επιλογές που έχουμε μπροστά μας.»

Ο Κώστας κοίταξε με ανησυχία τη γυναίκα του, ενώ αυτή τον κρατούσε απαλά στο χέρι, προσπαθώντας να τον δυναμώσει με την παρουσία της και την αγάπη της.

Όταν επέστρεψαν στο σπίτι, η ατμόσφαιρα ήταν βαριά και γεμάτη σιωπή. Ο Κώστας και η Εύα καθόντουσαν στο σαλόνι, αλλά η παρουσία τους φαινόταν σχεδόν ανύπαρκτη. Κρατούσαν τα χέρια τους σφιχτά, σαν να προσπαθούσαν να συγκρατήσουν την πτώση τους στο κενό.

Ο Κώστας είχε το βλέμμα του χαμένο στο κενό, χωρίς να κοιτάζει πουθενά συγκεκριμένα. Ήταν σαν να είχε κολλήσει σε ένα σημείο του δωματίου, όπου οι σκέψεις του περιστρέφονταν ακατάπαυστα γύρω από τη νέα, άγνωστη πραγματικότητα.

Το βάρος της αρρώστιας του τον καταπίεζε και τον έκανε να νιώθει απομονωμένος ακόμα και από την Εύα, παρόλο που ήταν δίπλα του.

Η Εύα κοιτούσε τον Κώστα με απελπισμένη αγάπη. Τα μάτια της ήταν κόκκινα από τα δάκρυα, αλλά αυτή τη στιγμή ήταν ήρεμη και αποφασισμένη.

Κρατούσε τα χέρια του Κώστα σφιχτά με τα δικά της, προσπαθώντας να μεταδώσει με κάθε άγγιγμα τη δύναμη που είχε αποθηκεύσει στην ψυχή της.

****Εύα**:** «Κώστα, είμαστε μαζί σε αυτό. Θα βρούμε τον τρόπο να το αντιμετωπίσουμε. Όλα θα πάνε καλά, θα το δούμε μαζί.»

Ο Κώστας έκλεισε τα μάτια του για ένα δευτερόλεπτο και μετά τα άνοιξε ξανά, αισθανόμενος μια ανακούφιση που δεν κράτησε πολύ. Ήταν σαν να ένιωθε να βουλιάζει σε έναν ατέλειωτο βυθό, χωρίς να ξέρει πόσο βαθιά θα έπρεπε να κατέβει πριν φτάσει στην επιφάνεια.

Η ατμόσφαιρα γύρω τους ήταν γεμάτη από αβεβαιότητα και φόβο για το μέλλον. Παρά τη στεναχώρια που ένιωθαν, ήταν αποφασισμένοι να παλέψουν, όχι μόνο για τον εαυτό τους αλλά και για την οικογένειά τους.

Κεφάλαιο 10

Προβλήματα

Η κατάσταση στο σπίτι του Κώστα ήταν πλέον γεμάτη από ατμόσφαιρα αγωνίας και αβεβαιότητας.

Η Εύα, ολοένα και πιο απογοητευμένη και ανήσυχη, περνούσε ώρες μπροστά στον υπολογιστή της, ψάχνοντας αναλυτικά για την πιθανή αιτία των συμπτωμάτων του Κώστα. Είχε καταγράψει κάθε μικρή λεπτομέρεια που της φαινόταν σημαντική, ελπίζοντας να βρει ένα σημείο αναφοράς που θα την οδηγούσε σε κάποια εξήγηση.

Ο Κώστας, από την άλλη, αισθανόταν όλο και περισσότερο αποξενωμένος από την καθημερινότητα του. Πλέον, συχνά ξεχνούσε τις απλές καθημερινές του ρουτίνες και τις συνήθειες που είχε χρόνια να αλλάξει.

Η αγωνία της Εύας και η απελπισία της να κρατήσει τα πράγματα όσο το δυνατόν πιο φυσιολογικά ήταν εμφανείς σε κάθε της κίνηση και κάθε της λέξη. Με κάθε πέρασμα της ημέρας, οι σκιές του φόβου και της αβεβαιότητας μεγάλωναν γύρω τους, πνίγοντας την ελπίδα και την αισιοδοξία που είχαν κάποτε.

Το σπίτι γέμιζε με μια αίσθηση επιβεβλημένης αλλαγής και ανασφάλειας, καθώς η οικογένεια αντιμετώπιζε ένα νέο και άγνωστο τοπίο, που κάθε μέρα έφερνε νέες προκλήσεις και ερωτήματα χωρίς απάντηση.

Ο Κώστας, παλαιότερα ενεργός και οργανωμένος, αρχίζει να παρατηρεί προβλήματα με τη μνήμη του. Το πρωί, στο γραφείο του, ξεχνάει συχνά τα κλειδιά του αυτοκινήτου ή τα έγγραφα που χρειάζεται για τη δουλειά του.

Οι συναντήσεις του γίνονται πιο ανυπόστατες και πρέπει συχνά να επιστρέφει στο γραφείο του για να πάρει τα ξεχασμένα αντικείμενα.

Οι δυσκολίες αυτές δεν περιορίζονται μόνο στη δουλειά. Στο σπίτι, η Εύα παρατηρεί ότι ο Κώστας ξεχνάει να κάνει καθημερινές εργασίες όπως να πάρει τα σκουπίδια ή να κλείσει τα φώτα.

Αρχίζει να γίνεται ανήσυχη καθώς οι επαναλαμβανόμενες συζητήσεις για την ίδια πληροφορία της φαίνονται σαν ένδειξη ενός πιο σοβαρού προβλήματος.

Ο Κώστας, από την πλευρά του, αρχίζει να νιώθει σύγχυση και ανασφάλεια για την ξαφνική μείωση της καθημερινής του απόδοσης και την αδυναμία του να ελέγξει τη μνήμη του.

Ήταν ένα απόγευμα της άνοιξης.

Η Εύα είχε προγραμματίσει να συναντηθεί με τον Κώστα μετά τη δουλειά του. Αναμένοντας στην είσοδο του σπιτιού τους, είχε στα χέρια της ένα βιβλίο και ένα κουτί με φαγητό. Όταν ο Κώστας έφτασε, η έκφραση στο πρόσωπο του ήταν απορίας και ανασφάλειας.

"Καλησπέρα, Κώστα," είπε η Εύα με ένα φιλικό χαμόγελο, ελπίζοντας να αποφύγει οποιαδήποτε άβολη στιγμή. "Είσαι καλά; Το βρήκα αυτό το βιβλίο που ήθελες να διαβάσεις."

Ο Κώστας την κοίταξε, προσπαθώντας να εντοπίσει μια γνώριμη αίσθηση. Όμως, η αναγνώριση δεν ήρθε. Ένιωσε μια κενότητα στο μυαλό του, σαν να έχασε ένα κομμάτι από τον εαυτό του.

"Συγγνώμη," είπε τελικά, "ποια είσαι; Δεν φαίνεσαι γνωστή."

Η Εύα αισθάνθηκε μια μικρή ανακούφιση από τον επανερχόμενο Κώστα.

Ήταν όμως καταλυτημένη από τη σκληρή πραγματικότητα της στιγμής. Προσπάθησε να μην δείξει την απόγνωσή της, αλλά η αβεβαιότητα και η θλίψη ήταν ορατές στα μάτια της.

"Είμαι η Εύα, Κώστα," εξήγησε απαλά. "Είμαι η γυναίκα σου, θυμάσαι; Έχουμε μιλήσει γι' αυτό το βιβλίο που ήθελες να διαβάσεις. Θυμάσαι τώρα;"

Ο Κώστας κοίταξε το βιβλίο και το κουτί φαγητού στα χέρια της Εύας, προσπαθώντας να συνδέσει τα κομμάτια της μνήμης του. Αισθάνθηκε έναν πόνο στην καρδιά του για την αγαπημένη του γυναίκα και την απογοήτευση που ένιωσε για το γεγονός ότι δεν μπορούσε να τη θυμηθεί αυτή τη στιγμή.

"Ναι, ναι," είπε τελικά με ένα αδύναμο χαμόγελο. "Θυμήθηκα τώρα. Συγγνώμη για την αμηχανία."

Η Εύα τον κοίταξε με κατανόηση και αγάπη, αλλά η απεγνωσμένη προσπάθεια της να φέρει πίσω την κοινή μνήμη τους ήταν προφανής.

Ο Κώστας και η Εύα συνέχισαν να καθοδηγούνται από την καθημερινότητά τους, αλλά η απώλεια της μνήμης άρχισε να γίνεται πιο συχνή και εντονότερη.

Καθώς η ασθένεια εξελίσσονταν, ο Κώστας συχνά ξέχναγε προγραμματισμένες συναντήσεις, τακτικές καθημερινές εργασίες και ακόμα και αγαπημένα του πρόσωπα.

Σε ένα άλλο απόγευμα, η Εύα βρέθηκε να τον βρίσκει να περιφέρεται ανησυχητικά γύρω από το σπίτι τους, με ανησυχία στα μάτια του. "Κώστα, τι κάνεις εδώ έξω; Πρέπει να μπεις μέσα, είναι κρύο έξω," του είπε ανήσυχα.

Ο Κώστας την κοίταξε με έκπληξη, σαν να μην καταλάβαινε πού βρισκόταν. "Ποιος είσαι εσύ; Τι κάνω εδώ έξω;"

Η Εύα αισθάνθηκε ένα κόμπο στο λαιμό της, αλλά προσπάθησε να κρατήσει τη ψυχραιμία της. "Είμαι η Εύα, Κώστα. Είμαστε στο σπίτι μας. Έλα, θα μπορούμε μέσα και θα πιούμε έναν καφέ μαζί."

Ο Κώστας σιγομίλησε για λίγο, κοιτώντας γύρω του σαν να προσπαθεί να συνειδητοποιήσει το περιβάλλον του. "Ναι, ναι, συγγνώμη," είπε τελικά με μια ασθενή φωνή. "Έχω χάσει τον εαυτό μου για λίγο. Ευχαριστώ που είσαι εδώ."

Η Εύα τον πήρε απαλά από το χέρι και τον οδήγησε προς την είσοδο του σπιτιού. Οι δυσκολίες που αντιμετώπιζαν άρχισαν να είναι πιο εμφανείς και βαθιά επηρεασμένες από την ασθένεια που σταδιακά τον εγκλωβίζει.

Η Γεωργία, η μικρότερη αδελφή του Κώστα, ήταν ο μοναδικός σύνδεσμος που κράταγε τον Κώστα συνδεδεμένο με την πραγματικότητα του. Βλέποντας τον αδερφό της να αγωνίζεται με τη μνήμη του, η Γεωργία αποφάσισε να κάνει τα πάντα για να τον βοηθήσει και να τον στηρίξει στην καθημερινότητά του.

Το Σάββατο το πρωί, η Γεωργία επισκέφτηκε το σπίτι του Κώστα και της Εύας για να βοηθήσει στην οργάνωση των πραγμάτων. Βρήκε τον Κώστα να περιφέρεται στο σαλόνι, να προσπαθεί να βρει κάτι που είχε χαθεί. Η Εύα ήταν απασχολημένη στην κουζίνα.

"Καλημέρα!" είπε η Γεωργία με ένα φωτεινό χαμόγελο. "Πώς είσαι σήμερα, αδερφέ;"

Ο Κώστας γύρισε και την κοίταξε με μια αμήχανη έκφραση. "Καλημέρα... Συγγνώμη, ποια είσαι εσύ;"

Η Γεωργία ένιωσε ένα βαθύ συναίσθημα θλίψης, αλλά προσπάθησε να μην το δείξει. Περπάτησε απαλά προς τον Κώστα και του πήρε το χέρι. "Είμαι η Γεωργία, αδερφή σου. Θυμάσαι; Είμαι εδώ για να σε βοηθήσω σήμερα."

Ο Κώστας κοίταξε τη Γεωργία, προσπαθώντας να συνδέσει τα κομμάτια. Μια αμυδρή αίσθηση γνωριμίας άρχισε να τον επισκιάζει. "Ναι... ναι, θυμάμαι λίγο τώρα," είπε τελικά. "Ευχαριστώ που ήρθες."

Η Γεωργία τον κοίταξε με αγάπη και κατανόηση. Ήξερε ότι κάθε στιγμή που ο Κώστας θα μπορούσε να θυμηθεί ήταν σημαντική. Η αδελφική της αγάπη ήταν ο μοναδικός τρόπος που θα μπορούσε να τον βοηθήσει να διατηρήσει μια σύνδεση με το παρελθόν του και τους αγαπημένους του ανθρώπους.

Η Γεωργία αποφάσισε να μείνει στο σπίτι του Κώστα και της Εύας για λίγες ώρες ακόμα, για να τους βοηθήσει με τις καθημερινές τους εργασίες. Αφού έβαλαν τον Κώστα να καθίσει άνετα στο σαλόνι, η Γεωργία έλαβε την πρωτοβουλία να συζητήσει με την Εύα.

"Πώς πάει όλο αυτό, Εύα;" ρώτησε η Γεωργία με ανησυχία στη φωνή της. "Είναι ολοένα και δυσκολότερο για τον Κώστα;"

Η Εύα έκανε ένα βαθύ αναστεναγμό και κοίταξε προς το μέρος του σαλονιού όπου ο Κώστας κοίταζε από το παράθυρο, με μια ανυπόμονη έκφραση στο πρόσωπο του. "Είναι... είναι δύσκολο" είπε, τέλος πάντων.

"Κάθε μέρα είναι μια νέα πρόκληση. Προσπαθώ να τον βοηθήσω, αλλά οι στιγμές που δεν με αναγνωρίζει είναι σκληρές."

Η Γεωργία έδειξε να κατανοεί την αγωνία της Εύας και την αβεβαιότητα που την περιβάλλει. "Θα πρέπει να είμαστε εκεί για εκείνον, Εύα," είπε με πειθώ. "Το να τον αφήνουμε μόνο του μπορεί να είναι ακόμα χειρότερο για την ψυχολογία του. Η παρουσία μας είναι σημαντική, ακόμα κι αν δεν μπορεί πάντα να μας θυμηθεί."

Η Εύα έκανε μια συγκινημένη χειρονομία και έβαλε μια τρυφερή χειροκρότηση στον ώμο της Γεωργίας. "Ευχαριστώ που είσαι εδώ, Γεωργία. Χρειαζόμαστε όλη τη στήριξη που μπορούμε να πάρουμε αυτή τη στιγμή."

Και οι δύο γυναίκες συνέχισαν να παραμένουν δίπλα στον Κώστα, προσφέροντας την αγάπη και τη στήριξή τους σε κάθε στιγμή που χρειαζόταν.

Η Εύα και η Γεωργία συνεχίζουν να μοιράζονται στις βραδινές τους συναντήσεις τις σκέψεις και τις ανησυχίες τους για την υγεία του Κώστα. Καθώς η κατάσταση του επιδεινώνεται, αρχίζουν να σκέφτονται πώς θα ενημερώσουν τις κόρες του για τον πατέρα τους.

Μια απόγνωση βυθίζει τις δύο γυναίκες καθώς κατανοούν την αμετάκλητη πορεία της νόσου του Κώστα.

Η Γεωργία, που είναι πιο νέα και έχει στενή σχέση με τις ανιψιές της, είναι αντίθετη στην ιδέα της συζύγου του Κώστα να τις ενημερώσουν. Αισθάνεται ότι θα ήταν πολύ δύσκολο για τις νεαρές κοπέλες να δουν τον πατέρα τους να χάνει τη μνήμη του και να μην τις αναγνωρίζει πλέον.

Από την άλλη πλευρά, η Εύα αναρωτιέται αν οι κόρες του Κώστα θα έπρεπε να γνωρίζουν την αλήθεια. Συνειδητοποιεί ότι ο χρόνος περνάει και η κατάσταση του Κώστα επιδεινώνεται καθημερινά, κάτι που δεν μπορεί να κρυφτεί για πολύ ακόμα. Ανησυχεί για το πώς θα αντιδράσουν οι κόρες του όταν μάθουν την αλήθεια, αλλά πιστεύει ότι η ειλικρίνεια είναι σημαντική.

Καθώς οι δύο γυναίκες συνεχίζουν να συζητούν, ξέρουν ότι θα πρέπει να λάβουν μια συλλογισμένη απόφαση σύντομα, για να προστατέψουν τις κόρες του Κώστα και να τις ετοιμάσουν για την αναπόφευκτη πορεία της νόσου του πατέρα τους.

Κεφάλαιο 11

Προαισθήματα

Οι Μαρία και Ελένη, οι κόρες του Κώστα, είχαν κλείσει την πόρτα της επικοινωνίας με τον πατέρα τους πολλά χρόνια πριν.

Η απόσταση ανάμεσά τους είχε γίνει συμβολική και φαινομενικά αβάσταχτη. Το σπίτι τους, που κάποτε ήταν γεμάτο με τη θερμότητα και την αγάπη του πατέρα τους, τώρα ήταν σχεδόν έρημο.

Τα φωτεινά παιχνίδια της παιδικής τους ηλικίας είχαν ξεθωριάσει και η φωνή του Κώστα είχε γίνει αχνή στη μνήμη τους.

Η Μαρία, με τα μακριά καστανά μαλλιά και την έκφραση σοβαρότητας στα γαλανά της μάτια, συχνά σταματούσε να σκέφτεται την κατάσταση. Προσπαθούσε να μην εστιάσει στον πόνο που ένιωθε για τον πατέρα της, αλλά η ανησυχία της ήταν ξεκάθαρη σε κάθε έκφραση του προσώπου της.

Η Ελένη, με τα κοντά κοκκινωπά μαλλιά της και το σύνηθες χαμόγελο, προσπαθούσε να διατηρήσει μια ισορροπία μεταξύ της καθημερινής της ζωής και της θλίψης που αισθανόταν.

Και τώρα, παρόλη την απόφασή τους να μην έχουν επαφή με τον πατέρα τους, είχαν αυτή την αίσθηση ότι κάτι ήταν εντελώς λάθος.

Η Μαρία και η Ελένη συζητούσαν συχνά για το περίεργο συναίσθημα που τις είχε επηρεάσει τους τελευταίους μήνες. Καθώς κάθονταν στον καναπέ του σαλονιού τους, με τις χέρια τους γύρω από τα γόνατα, η Μαρία άρχισε τη συζήτηση.

"Ξέρεις Ελένη," ξεκίνησε αργά, "έχω αυτό το περίεργο συναίσθημα τελευταία. Σαν να υπάρχει κάτι που δεν το καταλαβαίνω, αλλά με απασχολεί βαθιά. Πιστεύω ότι κάτι δεν πάει καλά."

Η Ελένη, με τα φωτεινά της μάτια και το αισιόδοξο ύφος της, προσπαθούσε να βρει λόγια για να ανταποκριθεί. "Ναι Μαρία, κι εγώ νιώθω το ίδιο. Είναι σαν να υπάρχει μια αόρατη δύναμη που μας προειδοποιεί, αλλά δεν μπορούμε να την εξηγήσουμε. Είναι σαν να έχουμε αφήσει κάτι πίσω και τώρα επιστρέφει να μας βασανίσει."

Η Μαρία κοίταξε έξω από το παράθυρο, σκεπτική. "Ίσως είναι ο πατέρας μας," είπε σιγά, "Μήπως είναι ο πατέρας μας που μας στέλνει ένα μήνυμα;"

Η Ελένη έσκυψε μπροστά της, με τη σκέψη της να είναι τόσο βαθιά όσο της αδελφής της. "Δεν ξέρω Μαρία. Μπορεί ο πατέρας μας να προσπαθεί να επικοινωνήσει μαζί μας, αλλά δεν είμαστε έτοιμες να το αντιληφθούμε ακόμα."

Καθώς οι δύο αδελφές συνέχιζαν να συζητούν, η αίσθηση της αβεβαιότητας ενίσχυε την απόφασή τους να αναζητήσουν απαντήσεις.

Αν και πάντα είχαν αποφασίσει να μην έχουν επαφή με τον πατέρα τους, η ιδέα ότι κάτι κακό μπορεί να συμβαίνει τους έδινε ένα αίσθημα ευθύνης και αγωνίας.

Κεφάλαιο 12

Η απόφαση

Η Εύα, , και η Γεωργία, αποφασίζουν τελικά να μιλήσουν στις κόρες του Κώστα για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο πατέρας τους. Το κλίμα στο σπίτι τους ήταν ανήσυχο και γεμάτο ένταση.

Καθώς καθόντουσαν στο σαλόνι, η Εύα και η Γεωργία προσπαθούσαν να βρουν τα κατάλληλα λόγια για να εξηγήσουν την κατάσταση στην Μαρία την και Ελένη.

Η Εύα και η Γεωργία, καθισμένες στο μικρό, ζεστό σαλόνι του σπιτιού του Κώστα, κοιτάζουν ανήσυχα το τηλέφωνο. Το φως του απογεύματος διαπερνά τις κουρτίνες, δημιουργώντας ένα απαλό παιχνίδι σκιών στο πάτωμα.

Οι δύο γυναίκες έχουν συμφωνήσει να μιλήσουν στις κόρες του Κώστα για την κατάσταση της υγείας του. Το βάρος αυτής της απόφασης τους κάνει να αισθάνονται βαρύτερες από ποτέ.

Η Εύα παίρνει μια βαθιά ανάσα και σχηματίζει τον αριθμό της Μαρίας στο τηλέφωνο. Το χέρι της τρέμει ελαφρώς καθώς κρατάει το ακουστικό κοντά στο αυτί της.

Η Μαρία απαντάει μετά από λίγους χτύπους, η φωνή της διαπερασμένη από μια αίσθηση έκπληξης και αγωνίας.

"Εύα; Τι συμβαίνει; Είναι όλα καλά;"

Η Εύα μαζεύει το κουράγιο της και απαντάει με μια ήρεμη, αλλά γεμάτη συναισθήματα φωνή: "Μαρία, είναι κάτι που πρέπει να συζητήσουμε. Ο πατέρας σου... δεν είναι καλά."

Υπάρχει μια σύντομη σιωπή στην άλλη άκρη της γραμμής, πριν η Μαρία ξαναμιλήσει, η φωνή της τώρα γεμάτη ανησυχία. "Τι εννοείς; Τι συμβαίνει με τον μπαμπά;"

Η Εύα κοιτάζει τη Γεωργία, που την παρακολουθεί με υποστήριξη και ανησυχία. "Έχει προβλήματα με τη μνήμη του. Τα πράγματα χειροτερεύουν, και θέλαμε να το μάθεις από εμάς πριν αποφασίσεις αν θα έρθεις να τον δεις."

Η Γεωργία, βλέποντας την ένταση στο πρόσωπο της Εύας, παίρνει το άλλο τηλέφωνο και καλεί την Ελένη. Η φωνή της Ελένης ακούγεται ευγενική αλλά ανήσυχη όταν απαντάει: "Γεωργία; Όλα καλά;"

"Ελένη," ξεκινάει η Γεωργία με μια σταθερή φωνή, "Πρέπει να μιλήσουμε για τον πατέρα σου. Ο αδελφός μου δεν είναι καλά. Έχει Αλτσχάιμερ."

Η Ελένη μένει σιωπηλή για λίγα δευτερόλεπτα, προσπαθώντας να επεξεργαστεί την πληροφορία. "Αλτσχάιμερ; Ο μπαμπάς; Γιατί δεν μας είπατε τίποτα νωρίτερα;"

"Ήταν δύσκολο," απαντάει η Γεωργία. "Προσπαθήσαμε να βρούμε τη σωστή στιγμή και τα σωστά λόγια. Ξέρω ότι είναι σοκ για σένα και τη Μαρία, αλλά πρέπει να τον δείτε."

Η Μαρία, στην άλλη γραμμή, ακούει τις λέξεις της Εύας να γίνονται βαρύτερες και πιο συναισθηματικά φορτισμένες. "Δεν ξέρω αν είμαι έτοιμη να τον δω έτσι," ψιθυρίζει. "Είναι τόσο δύσκολο να το φανταστώ."

"Καταλαβαίνουμε, Μαρία," λέει η Εύα απαλά. "Δεν περιμένουμε να το κάνεις τώρα. Αλλά όταν νιώσεις έτοιμη, θα είναι σημαντικό να έρθεις. Ο πατέρας σας σας χρειάζεται."

Η Ελένη, ακούγοντας τη φωνή της αδελφής της από το άλλο τηλέφωνο, προσπαθεί να βρει τη δύναμη μέσα της. "Θέλουμε να τον δούμε, αλλά φοβόμαστε. Δεν ξέρουμε πώς θα τον αντιμετωπίσουμε."

"Θα είναι δύσκολο," παραδέχεται η Γεωργία, "αλλά θα είμαστε όλοι εδώ για να σας στηρίξουμε. Και ο πατέρας σας, ακόμα και με την ασθένεια, θα χαρεί πολύ να σας δει."

Καθώς η συζήτηση συνεχίζεται, οι κόρες του Κώστα αρχίζουν να αντιλαμβάνονται την αναγκαιότητα της παρουσίας τους. Οι φόβοι και οι ανασφάλειες τους όμως παραμένουν, κάνοντάς τις να αισθάνονται διχασμένες. Οι σκέψεις τους ταξιδεύουν πίσω στα χρόνια της απομάκρυνσης, γεμίζοντας τα κενά με ερωτήματα και ανησυχίες.

Η Μαρία και η Ελένη καταλήγουν σε μια αμήχανη συμφωνία. "Θα έρθουμε," λέει η Μαρία, η φωνή της γεμάτη αβεβαιότητα αλλά και αποφασιστικότητα. "Αλλά θα χρειαστούμε χρόνο για να προετοιμαστούμε ψυχολογικά."

"Δεν βιαζόμαστε," απαντάει η Εύα με κατανόηση. "Θα σας περιμένουμε. Και όταν θα είστε έτοιμες, θα είμαστε εδώ για να σας βοηθήσουμε να το αντιμετωπίσετε."

Οι δύο γραμμές κλείνουν με μια αίσθηση ανακούφισης αλλά και έντονης ανησυχίας. Η Μαρία και η Ελένη μένουν μόνες με τις σκέψεις τους, προσπαθώντας να επεξεργαστούν τη σοκαριστική είδηση.

Στο σπίτι του Κώστα, η Εύα και η Γεωργία κοιτάζουν η μία την άλλη με ανάμεικτα συναισθήματα, γνωρίζοντας ότι το δύσκολο κομμάτι της προσπάθειάς τους μόλις αρχίζει.

Η προοπτική της συνάντησης με τον πατέρα τους, που τώρα βρίσκεται σε μια τόσο ευάλωτη κατάσταση, γεμίζει την ατμόσφαιρα με φόβο και αβεβαιότητα. Και οι τέσσερις γυναίκες, σε διαφορετικές γωνιές του κόσμου, προετοιμάζονται ψυχικά για την επερχόμενη συνάντηση, αναζητώντας τη δύναμη να αντιμετωπίσουν το άγνωστο.

Κεφάλαιο 13

Η Συνάντηση

Το επόμενο πρωί, ο ήλιος ανατέλλει πάνω από την πόλη, φέρνοντας μαζί του μια μέρα γεμάτη προσμονή και νευρικότητα.

Η Εύα και η Γεωργία βρίσκονται ήδη στο σπίτι του Κώστα, προετοιμάζοντας τα πάντα για την άφιξη της Μαρίας και της Ελένης.

Η ατμόσφαιρα στο σπίτι είναι φορτισμένη, καθώς η Εύα φροντίζει τις τελευταίες λεπτομέρειες, προσπαθώντας να διατηρήσει μια αίσθηση κανονικότητας.

Το σπίτι του Κώστα είναι ένα μικρό, φιλόξενο μέρος γεμάτο αναμνήσεις. Στους τοίχους κρέμονται φωτογραφίες από ευτυχισμένες στιγμές – γιορτές, διακοπές, οικογενειακές συγκεντρώσεις.

Οι φωτογραφίες των κοριτσιών του Κώστα από τα παιδικά τους χρόνια, γεμάτες χαμόγελα και ζεστασιά, είναι παντού. Το δωμάτιο που κάποτε γέμιζε με τις φωνές και τα γέλια των παιδιών του, τώρα είναι ήσυχο, η σιωπή του να αντηχεί με την απουσία τους.

Η Γεωργία προσπαθεί να κρατήσει τη συζήτηση ελαφριά, μιλώντας για καθημερινά θέματα με την Εύα, αλλά η αγωνία είναι εμφανής στα πρόσωπά τους. «Πιστεύεις ότι θα τα καταφέρουμε;» ρωτάει η Εύα, η φωνή της γεμάτη αβεβαιότητα.

Η Γεωργία την κοιτάζει με υποστήριξη. «Πρέπει να έχουμε πίστη. Είναι σημαντικό που οι κόρες του αποφάσισαν να έρθουν. Θα είναι δύσκολο, αλλά όλοι το χρειαζόμαστε.»

Εν τω μεταξύ, η Μαρία και η Ελένη, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, ετοιμάζονται για το ταξίδι τους. Το αεροδρόμιο είναι γεμάτο κίνηση, αλλά για αυτές, ο χρόνος φαίνεται να κυλάει αργά καθώς σκέφτονται τη συνάντηση που τις περιμένει.

Καθώς επιβιβάζονται στο αεροπλάνο, η αγωνία τους είναι εμφανής.

Η Μαρία κάθεται δίπλα στο παράθυρο, κοιτάζοντας έξω, καθώς οι σκέψεις της τρέχουν στο παρελθόν. Θυμάται τις στιγμές που περνούσε με τον πατέρα της – τις βόλτες στο πάρκο, τις συζητήσεις τους τα βράδια.

Αναρωτιέται πώς θα είναι να τον δει ξανά, τώρα που είναι τόσο διαφορετικός.

Η Ελένη, από την άλλη πλευρά, προσπαθεί να επικεντρωθεί στη στιγμή. «Θα είμαστε δυνατές,» λέει στη Μαρία, προσπαθώντας να την εμψυχώσει. «Θα τον δούμε και θα κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε για να τον στηρίξουμε.»

Το ταξίδι είναι μακρύ, αλλά οι σκέψεις τους γεμίζουν κάθε λεπτό. Καθώς το αεροπλάνο προσγειώνεται, η καρδιά τους χτυπάει γρήγορα. Οι δυο αδελφές περπατούν μέσα από το αεροδρόμιο, κουβαλώντας τις βαλίτσες τους και το βάρος των συναισθημάτων τους.

Όταν φτάνουν έξω από το σπίτι του πατέρα τους, σταματούν για μια στιγμή. Το σπίτι φαίνεται το ίδιο, αλλά η αίσθηση της αναμονής το κάνει να φαίνεται διαφορετικό.

Η Μαρία κοιτάζει την Ελένη και οι δυο τους παίρνουν μια βαθιά ανάσα πριν χτυπήσουν την πόρτα.

Η Εύα ανοίγει την πόρτα, το πρόσωπό της γεμάτο ανησυχία αλλά και ανακούφιση. «Καλώς ήρθατε,» λέει απαλά, καθώς τις αγκαλιάζει.

Η Γεωργία στέκεται πίσω της, χαμογελώντας ζεστά.

Η Μαρία και η Ελένη μπαίνουν μέσα, κοιτάζοντας γύρω τους το σπίτι που τόσο καιρό απέφευγαν. Ο Κώστας κάθεται στο σαλόνι, τα μάτια του γεμάτα περιέργεια αλλά και σύγχυση.

Οι αναμνήσεις φαίνονται μακρινές καθώς τις κοιτάζει, προσπαθώντας να καταλάβει ποιοι είναι αυτοί οι ξένοι που τον επισκέπτονται.

Η Μαρία πλησιάζει διστακτικά τον πατέρα της. «Γεια σου, μπαμπά,» λέει απαλά, η φωνή της γεμάτη συγκίνηση. «Είμαι η Μαρία.»

Ο Κώστας την κοιτάζει, προσπαθώντας να θυμηθεί. «Μαρία;» επαναλαμβάνει με μια αμφιβολία στη φωνή του. «Ναι, Μαρία...» Μια στιγμή αργότερα, το πρόσωπό του φωτίζεται με μια αμυδρή αναγνώριση. «Η κόρη μου, Μαρία.»

Η Ελένη, με μάτια γεμάτα δάκρυα, πλησιάζει επίσης. «Και εγώ, μπαμπά. Είμαι η Ελένη.»

Ο Κώστας κοιτάζει την Ελένη με την ίδια αμφιβολία, αλλά και με μια λάμψη αγάπης. «Η Ελένη... ναι, θυμάμαι.»

Η αίσθηση της επανένωσης είναι γεμάτη από συναισθήματα.

Η Μαρία και η Ελένη προσπαθούν να συγκρατήσουν τα δάκρυά τους, ενώ ο Κώστας τις κοιτάζει με μια αίσθηση ανάμικτης αναγνώρισης και σύγχυσης. Η αγάπη τους για τον πατέρα τους είναι εμφανής, και η παρουσία τους αρχίζει να γεμίζει το δωμάτιο με ζεστασιά.

Η Εύα και η Γεωργία παρακολουθούν από κοντά, η καρδιά τους γεμάτη ελπίδα ότι αυτή η συνάντηση μπορεί να φέρει τη θεραπεία που όλοι χρειάζονται. Το δωμάτιο γεμίζει με μια αίσθηση ανακούφισης και νέας αρχής, καθώς οι κόρες του Κώστα αγκαλιάζουν τον πατέρα τους και τον κρατούν κοντά, προσπαθώντας να αναπληρώσουν το χαμένο χρόνο.

Και έτσι, η δύσκολη διαδικασία της επανένωσης ξεκινά, με κάθε δάκρυ και κάθε λέξη να φέρνει την οικογένεια ένα βήμα πιο κοντά στην αποδοχή και την αγάπη.

Κεφάλαιο 14

Επίλογος-Το παιχνίδι της μοίρας

Η συνάντηση της Μαρίας και της Ελένης με τον πατέρα τους είχε φέρει μια αίσθηση ελπίδας και ανακούφισης, αλλά ο χρόνος αποδεικνύεται ανελέητος.

Οι μέρες περνούν και η κατάσταση του Κώστα επιδεινώνεται γρήγορα. Η ασθένεια του έχει πια κατακλύσει το μυαλό του, αφήνοντας μόνο θραύσματα των αναμνήσεών του.

Η Μαρία και η Ελένη μένουν πλέον κοντά του, στο σπίτι που κάποτε απέφευγαν, προσπαθώντας να βρουν τη δική τους θέση σε μια οικογένεια που ξαναγεννιέται μέσα από τη θλίψη.

Η Εύα, η σύζυγος του Κώστα, βλέπει τον άντρα της να απομακρύνεται μέρα με τη μέρα. Κάθε πρωί ξυπνά με την ελπίδα ότι θα είναι καλύτερα, αλλά η πραγματικότητα είναι αδυσώπητη.

Μια μέρα, καθώς ο Κώστας κάθεται στον καναπέ, κοιτάζοντας απλανώς το κενό, η Εύα κάθεται δίπλα του. «Καλημέρα, Κώστα,» λέει απαλά, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή του.

Ο Κώστας στρέφει το βλέμμα του προς αυτήν, αλλά τα μάτια του είναι άδεια, χωρίς αναγνώριση. «Ποια είσαι;» ρωτάει μπερδεμένα, η φωνή του γεμάτη αβεβαιότητα.

Η καρδιά της Εύας σπάει για άλλη μια φορά. «Είμαι η Εύα, η γυναίκα σου,» λέει με τρεμάμενη φωνή, προσπαθώντας να κρατήσει τα δάκρυά της.

Ο Κώστας την κοιτάζει για μια στιγμή, προσπαθώντας να θυμηθεί, αλλά η σκιά της άνοιας είναι πολύ βαριά. «Δεν σε θυμάμαι,» ψιθυρίζει τελικά, η φωνή του γεμάτη θλίψη και σύγχυση.

Η Εύα αγγίζει το χέρι του απαλά, προσπαθώντας να τον καθησυχάσει. «Είναι εντάξει,» λέει με δύναμη που δεν νιώθει. «Θα είμαι εδώ μαζί σου, ό,τι κι αν γίνει.»

Στο διπλανό δωμάτιο, η Μαρία και η Ελένη παρακολουθούν, ανήμπορες να επέμβουν. Οι δικές τους προσπάθειες να συνδεθούν με τον πατέρα τους είναι το ίδιο δύσκολες.

Κάθε φορά που προσπαθούν να του μιλήσουν, να του δείξουν φωτογραφίες από το παρελθόν, αντιμετωπίζουν την ίδια άδεια ματιά, το ίδιο μπερδεμένο βλέμμα.

Μια μέρα, η Μαρία αποφασίζει να μιλήσει για τα παιδικά τους χρόνια, ελπίζοντας ότι κάτι θα ανατρέψει τη λήθη. «Μπαμπά, θυμάσαι όταν πηγαίναμε στο πάρκο και μου μάθαινες να κάνω ποδήλατο;» ρωτάει, η φωνή της γεμάτη ελπίδα.

Ο Κώστας την κοιτάζει για λίγο, αλλά δεν υπάρχει αναγνώριση στα μάτια του. «Δεν θυμάμαι,» λέει απλά, και αυτή η απάντηση είναι σαν μαχαίρι στην καρδιά της.

Η Ελένη προσπαθεί να φέρει στο νου μια πιο πρόσφατη ανάμνηση. «Μπαμπά, θυμάσαι τη μέρα που πήγαμε στην παραλία και μαζέψαμε κοχύλια; Είχαμε γελάσει τόσο πολύ.»

Ο Κώστας κουνάει το κεφάλι του αργά. «Συγγνώμη, δεν μπορώ να θυμηθώ,» λέει, η φωνή του γεμάτη απόγνωση.

Οι δυο αδελφές αγκαλιάζουν τον πατέρα τους, προσπαθώντας να τον κρατήσουν κοντά τους, αλλά η αίσθηση ότι τον χάνουν είναι ακατανίκητη.

Η Εύα και η Γεωργία παρακολουθούν από κοντά, τα πρόσωπά τους γεμάτα θλίψη και ανησυχία.

Μια νύχτα, η κατάσταση του Κώστα επιδεινώνεται.

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι, η αναπνοή του είναι βαριά και ανήσυχη.

Η Εύα κάθεται δίπλα του, κρατώντας το χέρι του σφιχτά, ενώ η Μαρία και η Ελένη στέκονται κοντά, αβέβαιες για το τι να κάνουν.

Η Εύα σκύβει προς τον Κώστα, ψιθυρίζοντας απαλά στο αυτί του. «Κώστα, είμαι εδώ. Η Εύα σου.»

Ο Κώστας κλείνει τα μάτια του για λίγο, σαν να προσπαθεί να θυμηθεί κάτι. «Εύα...» ψιθυρίζει αδύναμα. «Συγγνώμη...»

Η Εύα συγκρατεί τα δάκρυά της. «Δεν χρειάζεται να ζητάς συγγνώμη. Σε αγαπάω.»

Η Μαρία και η Ελένη πλησιάζουν, τα πρόσωπά τους γεμάτα δάκρυα. «Μπαμπά, είμαστε εδώ,» λέει η Μαρία, η φωνή της γεμάτη πόνο.

Ο Κώστας ανοίγει τα μάτια του, κοιτάζοντας τις κόρες του με μια αμυδρή λάμψη αναγνώρισης. «Μαρία... Ελένη... αγάπες μου...» ψιθυρίζει αδύναμα, πριν κλείσει τα μάτια του για τελευταία φορά.

Η σιωπή γεμίζει το δωμάτιο καθώς η ζωή εγκαταλείπει τον Κώστα.

Η Εύα, η Μαρία, και η Ελένη τον αγκαλιάζουν σφιχτά, προσπαθώντας να βρουν παρηγοριά στην παρουσία του, ακόμη και καθώς τον χάνουν.

Η Γεωργία παρακολουθεί από κοντά, η καρδιά της γεμάτη θλίψη αλλά και ανακούφιση που ο αδελφός της δεν υποφέρει πια.

Η νύχτα πέφτει πάνω από το σπίτι, φέρνοντας μαζί της μια αίσθηση ηρεμίας και αποδοχής. Η οικογένεια είναι ξανά μαζί, ακόμη και αν ο Κώστας δεν είναι πια εκεί να τους κρατήσει ενωμένους.

Στη μνήμη του, βρίσκουν τη δύναμη να συνεχίσουν, να θεραπευτούν και να θυμηθούν τις στιγμές που τους ενώνουν.

Το τέλος της ζωής του Κώστα δεν είναι το τέλος της ιστορίας τους, αλλά μια νέα αρχή για όλους τους, μια υπόσχεση να ζουν με την αγάπη και τις αναμνήσεις που τους άφησε.